

II. évfolyam, 8. szám. Megjelenik havonta egyszer. Budapest, 1911. augusztus.

Kiadóhivatal: VII. ker., Erzsébet-körút 48. sz. I. em. — Előfizetési díj egész évre: **csak 50 fillér.**

A kitartás.

„Boldog ember az, aki a kísértésekben kitart; mert minekutána megpróbáltatott, elveszi az életnek koronáját, amit az Úr ígért az őt szeretőknak.” (Jak. I. 12.)

A mi életünk folytonos küzdés egy sereg viszontagsággal, szenvedéssel, csalódással, fáradalommal, gondnal, bánattal és mindenféle bajjal. Ádám minden fia hordozza a maga terhét. Ez a teher lehet különböző, az egyiknél könnyebb, másiknál súlyosabb. Talán beteg testünk szenved, vagy anyagiakban vagyunk megszorulva, nehézségek törődnak előrehaladásunk elé, gondjaink vannak szeretteink vagy rokonaink miatt, az emberek bántanak vagy sértenek, szertefoszlottak reménységeink. Akármilyen legyen az oka, tény az, hogy a bajok itt vannak és gyakran igen lesújtanak minket. A Jézus gyermekeinél sincsen kivétel ez alól. Hiszen maga Jézus, az Isten dicsőséges Fia, szintén megjárta a szenvedés útját.

Már most hogy viseljük el ezt az állapotot? Ugyebár az volna természetes, ha e sivatásokra tekintve, panaszos kesergésekre fakadnánk. Bizony, az emberek sokat siránkoznak a világon. De ez nincsen így jól. Jakab apostol az igékben, melyek e sorok élén idéztettek, egészen más álláspontra helyezkedik. Kérem a nyájas olvasót, vegye kezébe a Bibliát és olvassa el az egész fejezetet a fenti igéket követőleg. Akkor jobban megértjük a 12. verset.

Ez a 12. vers oly szépen mondja: „Boldog ember az, ki a kísértésekben kitart, mert

minekutána megpróbáltatik, elveszi az élet koronáját.”

Az Úr Jézus tanítványainak oda kell fejlődniök, hogy napjaink szenvedéseit viselhessek csendesen, megadással, türelemmel, panaszkodás és zugolódás nélkül, sőt örüljenek háborgatásaik miatt igazán, őszinte szívvel. *Erre képesek is lesznek, ha jól megértik az Isten világtrendjének céljait és eszközeit.*

Ugyanis az Isten, ki bennünket teremtett és a Jézus Krisztusban kegyelmesen megváltott, az ő örök dicsősége számára akar bennünket előkészíteni. Jobban ismer minket, mint ahogy mi ismerjük magunkat és legjobban tudja, hogy mily viszonyok között növekedhetik legjobban lelki életünk és jellemünk. Behelyez minket egy csomó kísértésbe, hogy bennünket megpróbáljon. Az aranyat tűzbe kell vetni, hogy kipróbáltassék, valódi-e? Nem mind arany, ami fénylik. Csak a tűzpróba után válogathatjuk meg, hogy melyik a valódi és melyik a hamis? Ami a tűz az arany, az a mi életünk viszontagságai és szenvedései a mi hitünknek és jellemünknek. Azt mondd, hogy hiszel az Istenben mint Atyádban. Örvezd, hogy ily bizonyágtételt hallhatok tőled, de tudom, hogy sokaknál ez csak az ajkak rebegése, minden igazi hit sejtelve nélkül. Semmi sem könnyebb, mint egyszerűen utána mondani, amit oly sokszor hallottunk és már gyermekkorunk óta tanultunk. Hogy vajjon igazi-e a hited, az csak akkor fog kitűnni, mikor az Úr előbb a szenvedés homályos utain vezet végig, ahová a gunyolódók kara köröskörül diadalmasan kiáltja: „Ime, hol a te Istened?”

Jól tudod, hogy atyádfiadat úgy kell szeretned, mint tenmagadat és mégis, mégis csak azokat szereted, kik téged szeretnek. Szereteted most belekerül a tűzbe. Atyádfiaid egyike, akit pedig szeretél, megbánt, megvet, szeretetedet gyűlölettel viszonzozza, szivességedet hálátlansággal, ócsárol téged, megsért és megsebesíti szivedet szóval és tettel. Most azután miként vagy szereteteddel? Képes vagy-e ezen atyádfiaért oly hévvel és annyira szívből imádkozni, mint Jézus imádkozott a latrokért vagy István vértanu az üldözőkért? Tudsz-e hetvenszer hétszer megbocsátani? Vagy tán ott marad szived mélyén a keserűség?

Azt mondta multkor valaki: „Szeretni tudok mindenkit és megbocsátani mindenkinek, kivéve annak az egynek!” Holott éppen „ez az egy” a tűz, melyben felebaráti szereteted ki fog próbáltatni. Óh, bár mindannyian valódiaknak találtatnának! Csak a golyózáporban válik el, hogy ki a jó katona, ki a vitéz harcos? Nem elég a szép egyenruhában parádézni és az ismerősöket bámulatba ejteni. Gondolj mindezekre, atyámfia, ha ebben az időben valamely nagy megpróbáltatás vár rád: most hadd mutassam meg, hogy hitem Istenben, szeretetem atyámfiához, türelmem mely mindent hordoz, alázatam, reményem és bizalmam mind igaziak és valóságosak.

Csak az az ember nyeri el az élet koronáját, aki a kísértésekben kitart. Nincs diadal harc nélkül, nincs dicsőség szenvedés nélkül, nincs kitartás kísértés nélkül, nincs korona kitartás nélkül. Erre jól vigyázzunk és ezt tartsuk szem előtt az Úr nevében.

Meghallgatott imádság.

Angliában történtek a következő érdekes dolgok.

A ház körül kiki végezte teendőit. Vacsora után, úgy 9 óra körül, a házigazda összegyűjtötte cselédjét a szobába esti ájtatosságra. A Bibliának egy részét felolvasták, röviden értelmezték, azután mindenki térdre bocsátkozott, a házigazda, egyébként predikátor, forró imádságot küldött az Úrhoz, aki mindnyájukhoz oly jó és kérte az Úr kegyelmes védelmét ezen éjszakára. Azután kiki pihenni tért és békésen elaludt a ház egész népe.

A szoba mögött azonban tolvajok rejtöztek, és mire minden lecsendesedett, elkezdtek vitatkozni: „Hallottad”, szölt az egyik, „hogy mit mondott az az ember imádságában és hogy miként ajánlotta magát családjával az Isten oltalmába?” — „Hallottam, de mit akarsz ezzel?” — „Nos, ami engem illet, bizony hozzá nem nyulok ebben a házban semmihez, nem tudom megcsinálni, tüstént

el is megyek innen.” — „Óh, te csacsi! Hát ezért lopódtunk ide annyi ügygyelbajjal, hogy mint a nyulak elillanjunk? Ne légy oly gyáva!” — „Mondhatsz akármit, alászlógája!”

Úgy is tett. A másik sem mert magányosan lopni és utánament mihamar. A házigazda imádsága csodálatos meghallgatásban részesült.

De még nem vagyunk készen. A tolvajt, aki előbb távozott, szíven találta az Is'en igéje. Bünteljes életét mindjobban megutálta és mindig csak visszagondolt a jámbor predikátorra és hév imájára. Lelkiismeretében izzóan égtek bűnei. A következő vasárnapon már ott ül a templomban, hogy meghallgassa annak az embernek predikációját, akitől rabolni akart. Sőt délután meg este a bibliórán is ott volt. „Mit cselekedjek, hogy üdvözöljek?” Ez a kérdés kísérte folytonosan, míg békét talált szívében és boldogan, saját lelke tapasztalatából tehetett róla bizonyosságot: „Az Úr Jézus Krisztusnak, Isten egyszülött Fiának vére megtisztít minden bűneinktől.” Indíttatva érezte magát, hogy a predikátort fel is keresse. Beszélt vele lelke üdvösségéről; nem hallgatta el eddigi élete viharait sem; mindent azonban még nem vallott be, hanem kérte felvételét a gyülekezetbe.

A predikátorra őszinte ember benyomását tette és mindjárt felszólította, mutatkozzék be a kápolnában a gyülekezet tagjainak, hogy nekik előadja megtérése történetét. Ez így szokás volt a gyülekezetben. A kiltűzött órában meg is jelent és hangosan, örömben áradozva szólt hozzájuk: Jertek el mind, kik féltetek az Urat, el akarom nektek mondani, hogy mit művelt az Úr az én lelkemmel! A predikátor felhívta, hogy ismétlje a gyülekezet előtt, amit négyszem közt neki elmondott. Ezt meg is tette hűségesen, de hozzátette azután: „Most pedig, tiszteletes predikátor uram, a gyülekezet előtt be kell ismernem, amit Önnek még nem mondtam meg. Mialatt Ön körülbelül egy évvel ezelőtt egy este családja körében esti ájtatosságát tartotta, én egy másik tolvajjal szobája mögött el voltam rejtözve, azon szándékkal, hogy az éjszaka kiraboljam, esetleg valamely ellenállás esetén meg is öljem; de az Úr, kinek utjai nem a mi utjaink, az Ön bensőséges imájával, melyet jól hallhattam, megillette szívemet, kegyelmesen visszatartott a bűncselekménytől és nem engedte meg, hogy Önt bántsam.”

Lehetetlen leírni ennek a beszédnek hatását a hallgatókra. Mindnyájan könnyeztek, midőn ezen volt gonosztevő ajkáról ily töredelmes vallomást hallgattak és melegen megszorították a kezét. Mindnyájan érezték, hogy szemeik láttára új bizonyossága támadt annak, hogy az Úr azért jött, hogy megkeresse és üdvözítse az elveszetteket. Sk.

Bánat és vigasz. 2004. 50. 14.

A gazdag urihölgyhöz orvost hívtak. Az urihölgy rövid ideje elvesztette férjét és egyetlen gyermekét: a betegek ápolása, azután a gyász keserve úgy lesújtotta, hogy most maga lett beteg. Szeretteinek halála folytán eddigi házi orvosában való minden bizalmát elvesztette és M. doktort hivatva, kinek igen jó híre volt a környéken. Az orvos a nála szokásos vontatott, ünnepeles modorban kérdéseket tett fel, közben fürkésző szemével jól megfigyelte az asszonyt, körüljárta tekintetét a szoba berendezésén, néhány utbaigazítást adott a követendő életrendet illetőleg és azután tentát, tollat kért, hogy receptet írjon. Megírta, gondosan leitatta, összehajtotta, átadta az urihölgynek és azután sietve eltávozott. Távozta után a beteg, a betegek kíváncsiságára szerint, melylyel a receptet vizsgálják, még ha annak ákombákomját nem is tudják elolvasni, elővette a receptet és elolvasta. Határozott, nagy vonásokkal az volt ráírva: „*Tegyen jót valakiért.*”

A beteg lerogyott karosszékre és kezeivel elfődte arcát. Az orvos éppen eltalálta lelkének azon helyét, hol legjobban fáj. Hiszen egészen egyedül volt most, holott azelőtt annyi szeretetben volt része. Honnan jönnek vajjon a hosszú, hosszú álmatlan éjszakák, a nyugtalan nappalok, a fej és szívnek fáása, mint az egyedüllét kínzó és gyötrelmes gondolatától? Könnyek peregek szeméből; mintha hallotta volna az előszobában férjének lépteit, gyermekének vidám kacaját. Kinek kell ő most még? Úgy érezte, hogy nem bír tovább élni és bár meghalna már!

Egyszer csak, hallga, kopogtatnak az ajtón. Belép a szobaleány, teljesen megrémült, feldúlt arccal. Csak nemrég lépett a leány az ő szolgálatába és nem tudott semmit az ő viszonyairól. Saját bánata visszatartotta attól, hogy törődjék az új cselédelel. „Mi az, Mari?” kérde tőle bágyadt hanggal s alig emelté fel a fejét.

— Engedelmet kérnék a nagyságától, hogy pár órára távozhassak — válaszolt a leányzó, remegve minden tagjában, — és ha lehetne, ha lehetne... egészen elbocsátani engem... hiszen akad hamarosan más, akit felvehetne a nagysága.”

A bús asszony erre feltekintett a leányra: — „Hát mi lelta magát, miért akar elmenni?”

A leány most akadozva és meg-megcsukló hanggal elbeszélte, hogy van a városban egy fivére, kőművessegéd és most hírül hozták, hogy ez leesett az állványról, megsértette a fejét, összetörte a karját, felesége pedig gyermekágyban fekszik egy 14 napos aprósággal és van még két gyerek; oda kell sietnie hozzájuk, hogy rendet tartson náluk, magával viszi segítségül néhány megtakarított garasát is, a nagysága csak engedje el.

Az urihölgy hallgatta mindezt és önkéntül reátekintett az asztalon fekvő receptre: „Tegyen jót valakiért!” Letörülte könnyes szemét, felkelt, kezét reátette a cseléd vállára: Csomagolja össze, Mari, holmijaiból mindazt, amire az első napokban szüksége van, küldje ide a gazdasszonyt és Ferinek parancsolja, hogy fogjon be tüstént; ki akarok magával hajtani fivéréhez és ön csak maradjon ott ápolásra addig, amíg szükséges. Addig pedig be sem töltöm itt a helyét.”

Midőn a gazdag nő a szegény szolgálóval beszélt a kocsiba, a gazdasszony utasításra mindenféle olyan dolgot tett be a kocsiba, amire beteg embernél szükség van. Marinak nem kellett megtakarított saját garasaihoz nyúlnia. Sőt ha a betegágy mellett felváltásra volt szükség, úgy itt volt egy gyászruhás nő, aki naponként feljárt a kicsiny kunyhóba, saját kezével tett-vett és kinek halavány arcán az öröm ragyogása tündöklött, mikor a felgyógyult beteg legelőszőr ment elébe az ajtóig. Minden köszönetet elhárított magától: „Ti nagyobb szolgálatot teljesítettetek velem, mint én veletek!” mondta. „Ha azonban hálát akartok adni az Istennek, jegyezzétek meg: tegyetek jót valakiért!”

Gyerekész.

M. L. 14. 8.

A falusi iskolában tanító uram elmondja a Keresztelő János lefejezésének történetét, amint a nyomorult Heródes megigéri Heródiás leányának királysága felét és kérelmére elköveti a gonosz gyilkosságot. Élénken elmeséli a gyermekeknek, hogy az a leány milyen rossz volt, hogy bűnös anyja mennyire üszította és hogy mily rettenetes szív kell ahhoz, hogy valaki a királytól ily rémes dolgot követeljen.

— Kell-e a királynak okvetlenül a leány kívánságát teljesíteni és a hűséges Keresztelő Jánost megöletni? — kérde a gyerekektől.

— Nem! — volt a gyermekek egyhangú válasza.

— De hiszen esküvel fogadta. Hát vajjon mit válaszolhatott volna a Heródes leányának?

Csend. Végül egy kis huncut legényke fel-emeli a két ujját.

— Nos Pista, hát mit mondhatott volna Heródes a leánynak, hogy ne kelljen Keresztelő Jánost megöletni?

— Mondta volna, siet válaszolni a fiucska, hogy a János feje a királyság azon feléhez tartozik, melyet megtartok magamnak!

Terjesszük a Békeharangot!

Hadd vigye szét az igazság ígért sok ember közzé!

Hála.

Az egyszeri vén ember szamarát a malom felé vezette. A szamar hátán igen nagy zsák rozs volt, melyet a malomban meg kellett őrölni. Hát egyszer csak megbotlik a csacsi és terhe leesik a földre. A vén ember megvakarta a füle tövit, mert a nehéz zsákot egymaga nem bírta felemelni az állat hátára, a közelben pedig nem volt segítő kéz. Egyszer csak arra halad egy lovas, igazi nemes ur, leszállt kérleletlen a paripáról, felajánlotta segítségét, amit az öreg szivesen el is fogadott. Mire a zsák ismét a szamar hátán volt, a vén ember lekajpa süvegét.

— Nagyságos uram, hogyan haláljam meg Önnek ezen szivességet?

— Igen könnyen, édes barátom. Ha valaha valakit hasonló helyzetben fog találni, gondolja, hogy az illető jó magam vagyok és segítsen neki, mint én magának. Ez lesz az igazi köszönet!

Innen-onnan.

Utolsó kettős számunk, melyet külön finomabb papírosra nyomattunk, a konferencia résztvevőinek sikerült képével, mindenütt szives fogadtatásban részesült. Bizonyára lesz sok olvasó, ki ezt a számot, melynek valóban történeti értéke van, jól elteszi, hogy később bármikor újból betekinthessen legelső konferenciánk jelentésébe. Sokan azt mondták, hogy jó volna, ha mindegyik szám, miként az utolsó, 8 oldalos terjedelemben jelennek meg. Most még ez nem lehetséges, de ha mindegyik olvasó buzgólkodik új előfizetők szerzésében — ehhez pedig igen alkalmas a legutóbbi példány mint próbaszám — akkor ezen célhoz inkább közeledhetünk és akkor a Békeharang megjelenhetnék vagy kéthetenként négy oldal terjedelemben, vagy havonként nyolc oldalosan. Vajjon hoztál-e már új előfizetőt?

Szerkesztőnk június 14—18. napjaiban a délnémet-országi évi konferencián jelenhetett meg. Majnai Frankfurt, a régi német császárok koronázó városa, volt a konferencia színhelye. Egyházunknak e városban két gyülekezete van, melyek közül mindegyiknek megvan a maga temploma, sőt van itt viruló dia-konissza-munkánk is 80—100 testvérrel, kik a Mártha szolgálatát teljesítik úgy magánházakban, mint egy szép új kórházban. Ugyancsak itt van a német és svájci konferenciáknak papnevelője is. Ezen iskola nagy vonzerőt gyakorol a német predikátorokra. Érdekes volt megfigyelni, hogy e napokban mint vonult a predikátorok egyik csoportja a másik után a Röderbergre, megnézni még egyszer a helyet, hol évekkel ezelőtt előkészültek a predikatori pályára. Bizony sok áldás áradt e házból.

A konferenciát az első gyülekezet templomában tartották. Burt püspök elnökölt a nála megszokott körültekintéssel és gondos tapintattal. Az ily kongresszusoknak ő született elnöke. Majdnem száz predikátor tagja volt a gyűlésnek.

Soraikban régi, megöszült harcosok is vannak, akik még emlékeznek a németországi methodismus első napjaira és körülötte csoportosult egy sereg bátor és reményteljes ifjú. Majdnem minden kerületből diadalokról tettek jelentést. Igen sok új kápolnát

építettek, néhány vidéken Isten különös ébresztéseket támasztott. Isten megáldotta munkáját Délnémetországban. Nem hagyhatom említés nélkül, hogy a délnémetországi atyafiak élénk érdeklődéssel vannak a magyarországi munka iránt, némelyek meg is ígérték, hogy elküldik filléreiket az újvidéki első kápolna építésére.

Majnai Frankfurtból Plauenba mentünk, igazi svájci vidékre, ahol az **északnémet konferencia** gyűlésezett; itt is sok áldást kaptunk Istentől. Nem is lehetett észrevenni, hogy az osztrák és magyar predikátorok nem tartoznak többé ezen konferenciához. Még mindig többen vannak 80 tagnál. Vasárnapon este dr. Burt 12 ifjú embert avatott fel predikátornak. Vajjon nem bizonyítja-e ez a munka haladását? Tény, hogy az ige hirdetőinek munkásaiban nincsen hiány. A konferencia ügyeit gyorsan és alaposan letárgyalták. Reám nézve kissé furcsa érzés volt, hogy az anyakonferenciánkon nincs már szavam és nincs jogom szavazni, sőt úgy mutattak be mint idegent, mégis otthonosnak éreztem magamat. Az estéli összejöveteleken a takaros templom, a maga hatszáznál több ülőhelyével, utolsó helyig el volt foglalva figyelmes hallgatóság által. Egyik estén a misszió volt előtérben, másikon különösen az ifjúságról beszéltek és az utolsó estén küldöttek fogadása volt. Szemmel láthatóan jól esett a plaueniaknak, hogy közvetlenül értesülhettek a helvét, német, magyar és osztrák munkák előrehaladásáról. A konferencia vasárnapján Szászország minden vidékéről nagy számban összesereglettek, a metodisták. A templom nem volt képes befogadni a tömeget. Erre a város legnagyobb termét bérelték ki, ahová bőven elfér 2000 ember. De azt hiszem, egész Szászországban nincsen terem, mely elegendő nagy volna a konferencia vasárnapján az érkező metodisták befogadására. Sokan azért maradnak otthon, mert tudják, hogy úgy sincs hely. Ez idén is a „Pratersaal” nagy termében számosan nem találtak helyet olyanok, kik messze vidékről érkeztek. Sokan ott szorongtak az ajtók előtt és be kellett érniök azzal, hogy meghallották felzendülni sok száz dalos ajkán a karéneket, amely Isten dicsőségére hangzott fel. Igenis, velünk van az Úr! Szászországban is oly kicsiny volt egykor a kezdet, mint most Magyarországon. Sőt volt idő, mikor a rendőrség bejítani igyekezett a gyűléseket: De mit művelt az Úr az utolsó évtizedekben! A lelkek ezrei megtértek Istenhez. Szász gyülekezeteink részére itt az aratás ideje. A mi magyar helyünkben még a szántásnál és vetésnél tartunk, de ugyanazon hűséges Urunk van nekünk is, és mi is megérjük az aratás idejét.

Vallásos összejövetelek tartatnak:

Budapesten, VII., Erzsébet-körut 48. I.:
vasárnap d. e. 10 és d. u. 5 óraker,
kedden este 8 óraker és
csütörtökön este 8 óraker (magyarul).

Angyalföld, VI., Petneházy-utca 25.:
vasárnap este 8 óraker,
pénteken este 8 óraker.

Szivesen látjuk!

Kiadó és szerkesztő: Melle F. H. Ottó.